

vývodů jest vidno, že odvolací soud neshledal předpoklady pro zjištění oné vědomosti nýbrž, že jen usuzuje jednak z výpovědi svědka Františka H-a a z chvatu při postupu pohledávek ve prospěch Josefa S., jakož i toho, že byl dlužník H. tehdy ve vazbě, že žalobce musil znáti úmysl dlužníkův věřitele zkrátiti. Jest na dovolacím soudu, by přezkoumal, zda úsudek ten jest oprávněn, čili nic. Z trestních spisů vyplývá, že František H. byl vyšetřován na svobodě pro zločiny zpronevěry a podvodu spáchané na Josefu G-ovi, že sice ve vyšetřovací vazbě byl, avšak pro jiný čin trestní. Nicméně usuzuje i nejvyšší soud, že Josef S. jednak věděl, jak již odvolací soud na základě výpovědi svědka Františka H-a zjistil, že žalovaný G. má proti Františku H-ovi peněžitou pohledávku, jednak z chvatu při postupu pohledávek H-ových na S-a a z doby, kdy se postup stal, an byl proveden právě den po odsouzení Františka H. pro zločin zpronevěry, spáchaný na Josefu G-ovi, že žalobce věděti musil, že František H. jest vyšetřován, obžalován a odsouzen pro zpronevěru zboží, pokud se týče peněz jemu G-em svěřených, že tedy má Josef G. proti Františku H-ovi větší pohledávku a že, když veškeré své pohledávky František H. za těchto okolností žalobci Josefu S-ovi postupuje, nemaje jiného jmění, nebude již s to, by uspokojil pohledávku G-a, tedy že se tento postup děje se strany H-ovy u vědomí a v úmyslu, by jiní věřitelé H-oyi byli zkráceni. Poněvadž však mimo úpadek nemá věřitel nárok, aby byl uspokojen ze jmění dlužníkovy poměrně stejným procentem, jako věřitelé ostatní a jest nesporno, že Josef S. pohledávku aspoň 3.000 Kč proti Františku H-ovi měl, jest jednání dlužníka H-a podle § 2 čís. 2 odp. ř. jen tehdy odporovatelným, když dlužník přivodil ve srozumění s uspokojeným věřitelem uměle buď dřívější splatnost dluhu, by tím poskytl zvláštní výhodu tomuto věřiteli, nebo když za tímž účelem otálel se zapravením splatného dluhu jinému věřiteli a zaplacení to odkládal pod různými záminkami, nebo zdržoval vyřízení sporu až do doby, kdy se stal splatným určitý pravý dluh a pak tento dluh na úkor ostatních věřitelů zapravil a když tento věřitel, jsa si současně vědom těchto pletich provedených k jeho prospěchu, plnění přijal (Viz Steinbach Komentář k odpůřč. zákonu str. 32 a 33, rozh. č. 3567 sb. n. s.). Odvolací soud, vycházeje z mylného právního názoru (§§ 496 čís. 3 a 513 c. ř. s.), že stačí k naplnění předpisu § 2 čís. 2 odp. ř., že dlužník měl úmysl zkrátiti věřitele a žalobce o tomto úmyslu věděti musil, nezkoumal dále, zda se dlužník se žalobcem dopustili pletich, by znemožnili uspokojení žalovaného, nezkoumal, zda snad žalovaný nezdržoval vyřízení sporu Ck I 77/27 zbytečným popíráním pohledávky Josefa G-a, zda nejsou tu okolnosti, nasvědčující tomu, že Josef S. měl na tomto protahování sporu účast, neb aspoň o něm věděl neb věděti musil, a proto též neprojednal věc na tomto základě a neprovedl důkazy a zjištění v těchto směrech.

Čís. 9814.

Přezkoumáváje rozhodnutí exekučního soudu o návrhu na výkon exekuce na movitosti, nemůže rekursní soud přihlížeti k tomu, že na

jmění dlužníka byl vyhlášen úpadek, stalo-li se tak teprve po usnesení exekučního soudu. Ustanovení § 10 konk. ř. lze tu vyhověti tím, že správce úpadekové podstaty podá u exekučního soudu návrh na zrušení vykonané již exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, R I 131/30.)

Soud první stolice odmítl výkon mobilární exekuce povolené usnesením ze dne 26. listopadu 1929 k vydobytí útrat s poukazem na § 10 vyr. ř., ježto bylo o jmění povinné zahájeno dne 30. září 1929 vyrovnací řízení. Rekursní soud zrušil na rekurs vymáhajícího věřitele usnesení prvního soudu z důvodu, že jde o útraty, o nichž byl učiněn soudcovský výrok teprve po zahájení vyrovnacího řízení a které nejsou proto dotčeny vyrovnáním (plen. rozh. ze dne 11. října 1927, čís. Pres. 1200/25 čís. 7392 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

S názorem rekursního soudu jest plně souhlasiti, ježto podle plenárního rozhodnutí jest rozhodným, zda exekuční titul byl vynesěn před či po zahájení vyrovnacího řízení a v tomto případě byly útraty sporu přisouzeny proti dlužníku teprve rozsudkem vydaným po zahájení vyrovnacího řízení. Ačkoliv o jmění dlužnice byl na to dne 28. prosince 1929 zahájen úpadek, nemohl rekursní soud na okolnost tu vzíti zřetel, neboť úkolem jeho bylo, by přezkoumal, zda rozhodnutí prvního soudu bylo správným a zákonu odpovídajícím v době, kdy bylo vydáno (viz. rozh. čís. 6801 sb. n. s.). Usnesení vydal první soud dne 3. prosince 1929 a v té době nebyl ještě na jmění dlužnice úpadek vyhlášen a proto nemohl rekursní soud na skutečnost tu míti zřetel, třebaže v den jeho rozhodnutí (20. ledna 1930), již byl úpadek vyhlášen. Aby však bylo vyhověno § 10 konk. řádu poskytuje exekuční řád správci úpadekové podstaty možnost nápravy návrhem, jež lze učiniti u exekučního soudu na zrušení vykonané již exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. (Viz Bartsch, kom. ke konk. ř. str. 101).

Čís. 9815.

Tím, že žalobce opřel místní příslušnost o §§ 87 a) a 88 j. n., naznačil zřejmě, že pokládá žalovaného za kupce.

I hostinské (restauratery) jest považovati za osoby provozující obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák. Nebyl-li hostinec (restaurace) ještě v provozu, jsou přípravná jednání k zahájení provozu obchody ve smyslu čl. 273 obch. zák.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1930, R I 148/30.)